

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupená Mgr. Petrou Macounovou, advokátkou, sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, **za účasti:** Česká advokátní komora, sídlem Národní třída 118/16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. UOOU-00731/20-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č. j. 11 A 53/2020-82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Petře Macounové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Česká advokátní komora (dále též „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „povinný subjekt“) vydala dne 10. 12. 2019 pod č. j. 01.35-000001/19-105 rozhodnutí, kterým odmítla žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně požadovala poskytnutí jména konkrétního zástupce (advokáta), zastupujícího konkrétní fyzickou osobou (označenou v žádosti) v trestním řízení vedeném pod žalobkyní uvedenou spisovou značkou. V odůvodnění rozhodnutí Česká advokátní komora jako povinný subjekt uvedla, že požadovaná informace u ní neexistuje, neboť nemá k dispozici, ani neshromažďuje informace o tom, kdy, komu a v jaké konkrétní věci konkrétní advokáti poskytují právní pomoc svým klientům. Poskytnutí informace by nadto bránila povinnost mlčenlivosti ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, která se vztahuje nejen na advokáty, ale též na Českou advokátní komoru a její zaměstnance (§ 21 odst. 9 a 10 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním.

[2] Podáním ze dne 3. 2. 2020, č. j. 01.99-000012/20-004, označeným jako „*Předložení spisu k rozhodnutí o podaném odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu*“ předložila Česká advokátní komora (osoba zúčastněná na řízení) spisový materiál odvolacímu orgánu - Úřadu pro ochranu osobních údajů (s ohledem na změnu zákona o svobodném přístupu k informacím), a to společně se stanoviskem k podanému odvolání obsaženým v předkládací zprávě.

[3] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí povinného subjektu (osoby zúčastněné na řízení) potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a ztotožnil se s hodnocením povinného subjektu, že z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost advokátů sdělovat České advokátní komoře informace o tom, jaké osoby a v jakých konkrétních případech zastupují v soudních řízeních. České advokátní komoře nepřísluší takové informace shromažďovat, ani o nich vést a uchovávat seznam. Žalovaný připomněl, že podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je povinný subjekt poskytnout pouze informace, které vznikly jeho činností při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Informace, které povinný subjekt při těchto činnostech získal od třetích osob, vztahuje-li se na ně povinnost mlčenlivosti, se neposkytují. Žalovaný uzavřel, že Česká advokátní komora žalobkyní požadovanou informaci nedisponuje, a proto žádosti důvodně nevyhověla a poskytnutí informací odmítla.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, replika žalobkyně

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž nejprve namítla, že byla soudem nesprávně poučena o tom, že se kasační

pokračování

stížnost podává u Nejvyššího správního soudu, ačkoli se podává u soudu prvního stupně. Stěžovatelka poté podrobně shrnula dosavadní průběh řízení a připomněla, z jakých důvodů pro ni byla požadovaná informace důležitá. Stěžovatelka se domnívala, že žalovaný ve věci rozhodl na základě dohody s Českou advokátní komorou jako povinným subjektem. Rovněž namítala, že vydanému rozhodnutí o odvolání předcházely nesprávný postup České advokátní komory (osoby zúčastněné na řízení), která stěžovatelku jednak nesprávně poučila o tom, kdo bude o jejím případném odvolání rozhodovat, jednak ji nevyrozuměla, že došlo k předání spisu žalovanému. Stěžovatelka dále namítala, že se při nahlížení do spisu dozvěděla o existenci stanoviska povinného subjektu (osoby zúčastněné na řízení), které bylo označeno jiným číslem jednací a k jehož obsahu se nemohla vyjádřit. Dovožovala z něj také podjatost žalovaného a byla přesvědčena, že jí bylo odňato právo účastnit se odvolacího řízení. Ani městský soud dle stěžovatelky toto pochybení žalovanému nevytkl, dopustil se proto porušení principu rovnosti účastníků. Kasační stížnost dále obsahuje stěžovatelčin obsáhlý popis toho, k jakým konkrétním nezákonným postupům mělo z jejího pohledu docházet v jiných řízeních, zejména v řízení o dědictví, jehož byla účastníkem, a dále při výkonu činnosti konkrétního společenství vlastníků jednotek. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka zdůraznila, že v předchozím řízení jí nebylo umožněno uvádět nové skutečnosti, neboť nevěděla, že o jejím odvolání bude rozhodovat jiný správní orgán než ten, který byl uveden v poučení. Stěžovatelka zopakovala, že s absencí vědomosti o tom, že byl spisový materiál předán žalovanému, souvisí také to, že se nedozvěděla o existenci stanoviska povinného subjektu (osoby zúčastněné na řízení). Tím jí bylo znemožněno se ke stanovisku vyjádřit. Stěžovatelka se domnívala, že měl-li dle poučení rozhodovat o podaném odvolání předseda povinného subjektu (osoby zúčastněné na řízení), nepředpokládala podání stanoviska k odvolání.

[6] Žalovaný práva vyjádřit se k obsahu podané kasační stížnosti nevyužil.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu. Odmítla jakoukoli dohodu se žalovaným a k věci samé zdůraznila, že není oprávněna zasahovat do vztahu mezi advokátem a klientem.

[8] Stěžovatelka reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení podáním repliky. Poukázala na skutečnost, že z podaného vyjádření není zřejmé, jaká osoba a v jaké funkci je sepsala, z tohoto důvodu by proto soud neměl přihlížet k jeho obsahu. Ze skutečnosti, že se ke kasační stížnosti nevyjádřil žalovaný, ale pouze osoba zúčastněná na řízení, stěžovatelka dovožovala ovlivňování rozhodnutí žalovaného pracovníkem osoby zúčastněné na řízení. Podrobně rozvedla (a doložila řadou listin) další skutečnosti týkající se postupů, k nimž mělo dojít v jiných právních věcech, zejména při výkonu činnosti společenství vlastníků jednotek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval námitce směřující proti postupu městského soudu, který měl stěžovatelku nesprávně poučit o tom, že se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu, ačkoli se správně podává u soudu prvního stupně. K tomu uvádí následující.

[11] Novela zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), provedená zákonem č. 303/2002 Sb., zavedla (a to již s účinností od 1. 1. 2012) do § 106 odst. 4 s. ř. s. nové pravidlo, dle kterého se *kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.* Tím se citovaná právní úprava odchyluje od úpravy podávání mimořádných opravných prostředků v občanskoprávním a trestním řízení, kde se dovolání (jako mimořádný opravný prostředek) skutečně podává k soudu prvního stupně.

[12] Stěžovatelce se tedy ze strany městského soudu nedostalo vadného poučení, že se kasační stížnost podává přímo k Nejvyššímu správnímu soudu, jak se stěžovatelka mylně domnívá. Naopak, toto poučení městský soud učinil zcela v souladu s výše citovanou právní úpravou. Stěžovatelka nadto uvedenou námitku vůbec nespojuje s případným negativním dotčením na právech. Zákon s podáním kasační stížnosti u soudu prvního stupně (zde u městského soudu) spojuje účinky zachování lhůty, Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako včasnou a věcně ji projednal, není tedy zřejmé, jakým způsobem se stěžovatelkou namítaná skutečnost vůbec měla negativně promítnout v její právní sféře.

[13] Nejvyšší správní soud zároveň považuje za nutné již na tomto místě zdůraznit, že předmětem řízení v nyní projednávané věci je zákonnost rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti, kterou se po osobě zúčastněné na řízení (jako povinném subjektu) domáhala poskytnutí informace o jméně a příjmení zástupce (advokáta), který v konkrétním trestním řízení (označeném spisovou značkou) zastupoval fyzickou osobu jmenovitě označenou v žádosti. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že mu nepřísluší se v tomto řízení zabývat otázkami správnosti (či nesprávnosti) dědického řízení po stěžovatelčině matce, konkrétních postupů společenství vlastníků bytových jednotek, ani se zabývat otázkami souvisejícími s prodejem podílu na nemovitých věcech či posuzování jednání konkrétních osob (a jejich případných zástupců) na shromážděních společenství vlastníků jednotek, na které stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti a doplňujících podáních. Z těchto důvodů nejsou a nemohou být předmětem tohoto řízení ani postupy České advokátní komory (osoby zúčastněné na řízení) týkající se vyřizování jiných stěžovatelčiných žádostí či stížností. Obsáhlá vyjádření a líčení skutkových okolností vztahujících se nikoli k předmětu tohoto řízení proto byla pro řízení o této kasační stížnosti zcela nadbytečná.

[14] Upozorňuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti na to, že výše tvrzené skutečnosti dokládají důvody jí podané žádosti o poskytnutí informací, Nejvyšší správní soud uvádí, že pohnutky, motivace či konkrétní důvody, které žadatele vedou k podání žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nejsou a nemohou být rozhodným hlediskem posuzovaným při naplnění podmínek po poskytnutí požadované informace. Za tím účelem tedy ani nebylo nutno provádět stěžovatelkou navrhované důkazy (množstvím listin), které v řízení v této souvislosti soudu předložila. Ke zdůvodnění stěžovatelky, že uvedením těchto skutečností zdůrazňovala významnost požadované informace, Nejvyšší správní soud opakuje, že zákon o svobodném přístupu k informacím nedává povinným subjektům prostor pro uvážení, do jaké míry je pro žadatele požadovaná informace potřebná a z jakých konkrétních důvodů.

[15] Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se *povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových*

pokračování

informací. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67 (s odkazem na předchozí rozsudky ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, nebo ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70), „[ustanovení] § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho (z ústavního hlediska legitimního) účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o (...) vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat“. Jednou ze základních podmínek pro vyhovění podané žádosti tedy byla v projednávaném případě skutečnost, že povinný subjekt musí takovou informaci disponovat, neboť nemá-li požadovanou informaci, nemůže ji poskytnout. V souzené věci se pak osoba zúčastněná na řízení jako povinný subjekt správně zabývala nejen otázkou, zda požadovanou informaci měla k dispozici, ale také tím, zda jí byla povinna disponovat.

[16] Stěžovatelka však v podané kasační stížnosti nezpochybňuje věcné důvody, jimiž osoba zúčastněná na řízení odůvodnila odmítnutí žádosti. Omezila se toliko na námitky procesního charakteru týkající se jednak správnosti poučení, jednak (ne)možnosti se v odvolacím řízení vyjádřit.

[17] Nejvyšší správní soud k namítané nesprávnosti poučení obsaženého v rozhodnutí České advokátní komory konstatuje, že městský soud se s otázkou správnosti poučení náležitě vypořádal v bodě 23 odůvodnění napadeného rozsudku. V něm se podrobně věnoval změně právní úpravy obsažené v § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, k níž došlo s účinností od 2. 1. 2020, a vyslovil závěr, že Česká advokátní komora jako povinný subjekt byla povinna se při formulaci poučení řídit právní úpravou, která byla platná (*pozn.: a účinná*) v době vydání rozhodnutí (tj. dne 10. 12. 2019). V té době tedy bylo v prvostupňovém rozhodnutí poučení o tom, že o odvolání rozhoduje předseda České advokátní komory, formulováno správně. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka tyto závěry městského soudu v kasační stížnosti nijak nerozporuje, její obecné tvrzení o nesprávnosti poučení není způsobilé bližšího soudního přezkumu.

[18] Stěžovatelka zpochybnila také správnost postupu České advokátní komory (osoby zúčastněné na řízení), která po obdržení odvolání předala spisový materiál žalovanému, aniž ji o tom vyrozuměla. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[19] Podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se pro odvolací řízení použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Speciálními ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím vůči úpravě odvolacího řízení ve správním řádu jsou § 16 odst. 2 a 3, které stanoví kratší lhůty pro předložení odvolání se spisovým materiálem nadřízenému orgánu a pro rozhodnutí odvolacího orgánu o něm.

[20] Podle § 88 odst. 1 věty první správního řádu platí, že *neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání* (*pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud*). Jak již bylo uvedeno v předchozím odstavci, zvláštní ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím zkracuje lhůtu na předložení odvolání se spisovým materiálem na 15 dnů. V ostatním se však již § 88 správního řádu použije, tedy platí povinnost správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal (zde

osoby zúčastněné na řízení jako povinného subjektu), předat spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem.

[21] Zákon nestanoví povinnost prvostupňového správního orgánu informovat účastníky řízení o tom, že předal spisový materiál odvolacímu orgánu. Stejně tak nestanoví ani povinnost odvolacího orgánu informovat účastníky řízení o tom, že mu byl správní spis předložen. Předání spisového materiálu představuje procesní úkon, kterým je zajišťován řádný průběh řízení, a počíná od něj odvolacímu orgánu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí, jejíž marné uplynutí zakládá důvod pro domáhání se ochrany proti nečinnosti.

[22] Stěžovatelka nemá pravdu ani v tom, že nemohla uvádět nové skutečnosti, neboť nevěděla, že o jejím odvolání bude rozhodovat jiný správní orgán než ten, který byl uveden v poučení (tj. Úřad pro ochranu osobních údajů oproti v poučení uvedenému předsedovi České advokátní komory). Nejvyšší správní soud připomíná, že projednání i výsledné posouzení odvolání je dáno především odvolacími důvody obsaženými v podaném odvolání. Stěžovatelce uvedená skutečnost nijak nebránila v možnosti vtělit veškeré námitky a okolnosti, které pokládala za rozhodné, do podaného odvolání, případně je uplatnit v doplňujících podáních, s nimiž se správní orgán byl povinen v rozhodnutí o odvolání vypořádat. Stěžovatelka nadto netvrdila (a z ničeho ani nevyplývá), že by se v odvolacím řízení bezúspěšně domáhala nahlížení do spisu, že by jí bylo nahlížení do spisu znemožněno nebo že by jí správní orgán zabráňoval podané odvolání doplnit či učinit v odvolacím řízení jiný procesní úkon. Za dané procesní situace proto nelze dospět k závěru, že by v předchozím řízení došlo ke krácení stěžovatelky na jejích procesních právech.

[23] Městský soud pak z citované právní úpravy obsažené v § 88 odst. 1 správního řádu správně vycházel také v bodě 28 odůvodnění napadeného rozsudku, a sice při hodnocení stěžovatelčiny námitky týkající se toho, že jí nebylo zasláno k vyjádření stanovisko povinného subjektu (osoby zúčastněné na řízení), předané žalovanému společně se spisovým materiálem. V návaznosti na již výše uvedené městský soud správně zdůraznil, že z § 88 odst. 1 správního řádu vyplývá povinnost prvostupňového správního orgánu (zde osoby zúčastněné na řízení) předložit spis se stanoviskem, jehož obsahem je zhodnocení dosavadního průběhu správního řízení, vyhodnocení včasnosti a přípustnosti podaného odvolání, vyjádření k odvolacím námitkám a návrh na rozhodnutí odvolacího orgánu (shodně k tomu též komentářová literatura, např. Fiala, Z., Frumarová K., Vetešník, P., Škurek, M., Hrozinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, str. 509 - 519). Vzhledem k tomu, že předložení spisu odvolacímu správnímu orgánu se stanoviskem je povinností každého správního orgánu, který věc rozhodl v prvním stupni, neměla stěžovatelka žádný důvod předpokládat (bez ohledu na konkrétní znění poučení), že stanovisko v tomto případě nebude ke spisu připojeno.

[24] Městský soud také správně upozornil, že stanovisko prvostupňového správního orgánu není pro odvolací orgán závazné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 219/2015-36). Je to přitom odvolací správní orgán, kdo je povinen posoudit jednotlivé námitky odvolání a rozhodnout o jejich důvodnosti či nedůvodnosti. Stanovisko obsažené v předkládací zprávě není podkladem pro rozhodnutí. V souzeném případě proto nedošlo k pochybení ani ke krácení na právech stěžovatelky

pokračování

tím, že jí stanovisko nebylo zasláno k vyjádření, a to i z toho důvodu, že neobsahuje nic, co by se promítlo či jakkoli ovlivnilo výsledek posouzení žalovaným, a tedy mělo vliv na rozhodnutí ve věci samé.

[25] Z důvodů uvedených výše nejsou relevantní ani stěžovatelčiny námitky, že uvedené stanovisko bylo osobou zúčastněnou na řízení předloženo mimo spis (s argumentací, že je opatřeno jiným číslem jednací), čímž mělo dojít k zásahu do principu rovnosti. Nejvyšší správní soud přesto nad rámec uvedeného ověřil, že stanovisko předkládané společně s odvoláním a spisovým materiálem je ve správním spisu založeno (a tuto skutečnost potvrzuje také obsah rozhodnutí o odvolání, v němž žalovaný pod bodem II odůvodnění výslovně uvedl, že osoba zúčastněná na řízení odvolání postoupila se spisovým materiálem i stanoviskem).

[26] Závěrem Nejvyšší správní soud k věci samé podotýká, že respektování právní úpravy a provádění procesních úkonů správními orgány, které jim právní úprava výslovně ukládá, mohou být jen stěží považovány za zásah do právní jistoty stěžovatelky, či dokonce za svévoli. Poukazuje-li stěžovatelka na porušení právní jistoty a legitimního očekávání, je nutno konstatovat, že smyslem a účelem těchto principů je ochrana před nedůvodnými rozdíly v rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů a před libovůlí ze strany správních orgánů. K porušení těchto principů v projednávané věci zjevně nedošlo. Cituje-li stěžovatelka v této souvislosti pasáž z nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, dle kterého „*předvídatelnost je vyjádřením postulátu, podle kterého se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že ve své důvěře v platné právo nebude nikdo zklamán*“, Nejvyšší správní soud konstatuje, že právě platným (a účinným) právem se správní orgány v souzené věci řídily a nerezignovaly ani na své poslání spočívající ve službě veřejnosti, jehož se stěžovatelka dovolává.

[27] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzeným formálním důvodům, jimiž stěžovatelka odůvodňovala svůj požadavek, aby soud nepřihlížel k podanému vyjádření osoby zúčastněné na řízení.

[28] Pokud se jedná o námitku stěžovatelky týkající se podjatosti žalovaného či tvrzené existence dohody mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud připomíná, že opírá-li se kasační stížnost o nové důvody, které nebyly uplatněny v žalobě před krajským (zde městským) soudem, ač tak stěžovatelka mohla učinit, nemohl se jimi zabývat ani Nejvyšší správní soud. Z ustálené judikatury (viz např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS) vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. K tomu ovšem v daném případě nedošlo, neboť stěžovatelka námitky tohoto obsahu v podané žalobě vůbec nevznesla, a učinila tak až v kasační stížnosti. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud přesto doplňuje, že ze spisového materiálu existence žádné dohody mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení nevyplývá.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[31] Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou Mgr. Petrou Macounovou, která jí byla ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2022, č. j. 6 As 397/2021-23. V takovém případě hradí odměnu advokáta a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu [příprava a převzetí právního zastoupení, včetně první porady s klientem (dne 17. 1. 2022); a dále písemné podání ve věci samé - sepis doplnění kasační stížnosti], a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby; a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 6 800 Kč. Zástupkyně uvedla, že není plátcem DPH. K vyplacení částky ve výši 6 800 Kč byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud doplňuje, že nepřiznal ustanovené zástupkyní odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za podání ve věci samé ze dne 30. 4. 2022, označené jako „*Vyjádření žalobkyně k vyjádření České advokátní komory ze dne 25. 2. 2022 s podnětem vyjádření České advokátní komory zamítnout a rozhodnout dle Návrhu na výsledek řízení žalobkyně o kasační stížnosti ze dne 17. prosince 2021 s doplněním kasační stížnosti ze dne 17. 2. 2022 a dle tohoto vyjádření ze dne 30. 4. 2022 a doplnění zástupkyní žalobkyně*“. Je tomu tak z toho důvodu, že se po obsahové stránce nejednalo o podání sepsané zástupkyní stěžovatelky, ale o pouhé přeposlání podání vytvořeného samotnou stěžovatelkou. Za podání, se kterým je spojen vznik nároku ustanoveného advokáta na mimosmluvní odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, je navíc třeba považovat pouze takové podání, ze kterého vyplývají pro věc relevantní skutkové či právní okolnosti a argumenty (důvody kasační stížnosti). Podání ze dne 30. 4. 2022 za takové ovšem považovat nelze.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu